

UN NACIONALISMO VESTIDO POLO FORRO

carta do presidente

Podemos interpretar que a Facultade de Ciencias Políticas das universidades actuais ten a misión de formar cadros dirixentes para rexer o goberno dos Estados. Virían ser, estas Facultades, a substitución das outrora chamadas polo franquismo “Escuelas de Mando”. Que non se ofendan quen poidan tomar esta caricatura como descalificación profesional. A miña pretensión vai polo camiño de alertar sobre o perigo, aberto ou agachado, de reducir a confrontación política a un problema tecnocrático. Suprimidos os intereses e as opcións de clase, a loita partidaria fica reducida a contrastar a maior ou menor eficiencia dos métodos aplicados ao mesmo e único modelo. Escoltemos os debates parlamentares. Atendamos ás declaracións dos voceiros políticos nos medios de comunicación. A ciencia rematou coas clases, paso primeiro para decapitar a liberdade. ¿Non foi Marx quen retrasou o fin das mesmas á fase final do comunismo? Nen histórico nen científico; materialismo inxenuo o do autor d’ O Capital. Acabouse a economía capitalista ou socialista. Só existe a economía en estado puro.

Por moi suxerente que sexa o tema para o adoutrinamento revolucionario (meigas fóra!), non vou aproveitalo neste sentido.

Quero referirme a unha consecuencia colateral da concepción tecnocrática: a prevalencia dos criterios técnicos –por suposto, nunca desprezábeis– para a escolla de altos cargos de Goberno. Dar primacía á formación profesional sobre a firmeza ideolóxica. Despotismos ilustrados á parte, pergúntome eu de que escola científica tomaría o Marqués de Pombal a fórmula para expulsar de Portugal os xesuítas, abolir a escravitude no Brasil, fundar escolas, reconstruír Lisboa. Correspóndelle ao político definir os obxectivos e o modelo de sociedade en base ás credenciais entregadas polo povo. É o técnico un simples operario ao servizo dos obxectivos escollidos. En ningún país se accede a un Ministerio através de concurso-oposición. Os pioneiros da revolución cubana, os que devolveron ao mambí o latifundio, estudaron na súa maioría nas escolas da guerrilla.

Baixemos á realidade. Á realidade na que me movo eu, na que nos movemos nós, na que se move o nacionalismo. ¿Son diferenzas de método ou conceptos distintos sobre Galiza os que separan os nacionalistas das outras forzas políticas? Mesmo que, infelizmente, algunhas mensaxes eleitorais se dilúan no puído tópico do emprego, dos edéns para a vellice, da suba das pensións, o certo é que nunca atoparemos rival na reivindicación da dignidade nacional, na denuncia da nosa dependencia, da reclamación dos dereitos inherentes a unha patria soberana. Non esquezamos que Galiza sempre existiu e perdurará como nación, ou nunca será nada. En todo caso, un simples accidente xeográfico. Por iso, para traducir en acción de goberno a confianza recibida en votos, o nacionalismo nunca atopará fóra da matriz ideolóxica os xestores da súa alternativa. Non existen en política reciclaxe nen cursiños acelerados de militanza. Existe vocación e compromiso cunha clase e cun país.

Claro que, á marxe dun erro de plantexamento ou doutras malévolas intencións que polo de agora omito mencionar, tamén se pode caír na tentación de procurar en casa allea o que na pro-

pria abunda, debido a unha abusiva aplicación dun aperturismo que cada quen interpreta de xeito diferente. A este concepto, que prolifera como tópico en documentos congresuais, aínda nunca se lle fixaron os límites da súa dimensión semántica. Para moitos significa proselitismo militante. Aínda que errónea, esta tradución non dá pé a interpretacións tan elásticas e ambiguas como as que caben na palabra de apertura. O proselitismo transmite á sociedade o patrimonio ideolóxico sen aditamentos, aínda que escollendo as vías de máis doada penetración. É un dos elementos consubstanciais desa loita que os nacionalistas adoitamos empregar. Para o nacionalismo galego, de insuficiente introdución social, a urxencia máis premente é a de captar prosélitos, obxectivo no que o número de afiliados nunca poderá suprir a calidade militante.

Apertura. Bendita apertura. ¿De que portas e fiestras? ¿A que hóspedes? ¿A que correntes, pois unhas ventilan e outras producen bronquite ideolóxica? Estes e moitos máis son os interrogantes que provoca un concepto que precisa de acoutamentos, pois sen eles corre o risco de converterse en comodín de oportunistas políticos. Tamén eu pratiquei as miñas aperturas

na longa traxectoria militante. Son necesarias e aproveitan cando van correctamente conducidas. ¿É apertura esperar pola mañá e almorzar cunha candidatura nacionalista encabezada por alguén que a noite anterior se deitou no leito do PP? Máis que apertura semella unha auténtica violación. Abofellas que os compañeiros que deron hospedaxe a sionistas cometeron o erro por excedérense na consigna aperturista. Hóspedes que tomaron o albergue como seu, e que agora demandan xustiza dunha lei española que priva a Galiza da súa propia lei. Espermentos maiores veremos se non embrizamos o cabalo desbocado.

Malia as eivas e perigos de entregar cargos e prebendas a adventicios, unha organización sólida, con órganos de dirección dotados de autoridade e firmeza ideolóxica, ten o vigor suficiente para impedir que o intruso non se demande da disciplina e intereses do partido que o apadriña. Non está aquí o problema. Non hai agarimo máis aquecedor que o que sai do forno onde se coce o pan. Existe un inconveniente novo que pode xurdir. Por inxenuidade, analfabetismo político ou intencións malévolas que máis arriba insinuei, tamén se pode cometer o erro de introducir de esguello nos postos de mando partidarios a quen primeiro se meteu de esguello nas tarefas de goberno. Os argumentos a prol de semellante dislate son tan irrisorios que mesmo resultan ridículos para convencer a ningún incauto. Trataríase –segundo a teoría peregrina– de integrar o neófito nos debates dos centros encargados da toma de decisións, para a súa formación e para a mellor asunción da liña política a seguir. Falando claro, converter o Consello ou Comité (por darlle un nome) nunha Facultade na que se admiten alumnos como ouvintes. Aberrante. Unha dirección política confiada aos criterios de aprendices. Unhas revolucións tomadas por un sanedrín de catecúmenos, pois nelas participa con voz, con voto e con intereses este noviciado.

Prefiro o concepto *transformador*, pois o de *esquerda* está agora invadido polos *okupas* da progresía. A coherencia nacionalista esixe, portanto, manter en alerta todos os resortes que nos protexen da invasión ideolóxica

¿E que intereses? É opinión xeneralizada no pensamento político que as alcatifas amornan os devezos combativos, mesmo naqueles militantes curtidos nas trincheiras revolucionarias. Por iso, aquí e na Patagonia, agás nos reximes autocráticos, tanto a esquerda como a dereita procuran non subordinar as executivas partidarias á primacía de membros vinculados ás tarefas de goberno. Non se poden hipotecar os intereses de partido –ou sexa, os do segmento social que este representa– aos intereses persoais que abrochan no exercicio de determinadas funcións. De Aristóteles a Marx a existencia dos intereses criados non é unha invención do Nobel español que os levou ao escenario. E se isto vale como criterio de aplicación a militantes de longa e incorrupta traxectoria, de militantes que entraron pola vocación de serviren e non para medraren, ¿que non diremos daqueles que tomaron o carné a cambio de moqueta?

O nacionalismo, ademais de loitar pola liberación dun povo sometido, por definición é unha forza política transformadora da sociedade, e, como tal, sometida ao permanente fustrigamento do sistema, inclusive naquelas versións en aparencia máis conciliadoras. Prefiro o concepto *transformador*, pois o de *esquerda* está agora invadido polos *okupas* da progresía. A coerenza nacionalista esixe,

portanto, manter en alerta todos os resortes que nos protexen da invasión ideolóxica. Se algo medrou este movemento non foi por mansa sumisión, senón por rebeldía. Troia non sucumbiu polas armas de Agamenón, senón polos invasores do cabalo. Entronizar cabalos nas cúpulas dirixentes pode converter en idólatras aos que se proclaman libertadores. Algunha vez escoitei –non sei a quen– que existe un proxecto para transformar o nacionalismo nun prazo de dez anos. ¿Transformalo en que? ¿Non será talvez a transformación do fuxitivo, que, para despistar o seu perseguidor, virou o casaco do revés e vestiuno polo forro? Un nacionalismo vestido polo forro é un nacionalismo que se bate en retirada. Se é humano desfalecer, e, portanto, desertar, a traizón, ademais de covardía, é unha vileza de bergantes.

BAUTISTA ÁLVAREZ

Xente nova e leña verde... que facer para non ser fume

[Iria Aboi Ferradás]

Dende hai uns anos a mocidade galega ven sufrindo unha metamorfose a nivel sociolóxico. Un cambio que está a afectar a concepción que se tiña da mocidade no relativo ao seu pensamento, inxedanzas e necesidades, tendo consecuencias visíbeis nas nosas manifestacións actuais

Por unha banda ten mudado a valoración que ten a mocidade sobre o país ou mesmo a súa percepción a respecto do idioma e os nosos sinais de identidade. Nese sentido hai que destacar o alto grao de españolización que sofre a nosa sociedade e nunha maior medida a mocidade. O ensino, tal e como historicamente analizou o nacionalismo galego, é unha das maiores ferramentas coas que conta o sistema para incidir negativamente sobre a conciencia da xente nova, por iso non é raro que haxa mozos e mozas analfabetos lingüísticamente, que non son quen de desenvolvérense no noso idioma ou que non teñen un mínimo contacto cos elementos que conforman a nosa realidade nacional. Malia que a reivindicación ou percepción sobre o propio se modificou, séguense reproducindo (seguímonos atopando) os prexuízos históricos cara o idioma ou a cultura entre a xente máis nova. Tamén hai que sinalar que estamos sufrindo a consecuencia das primeiras xeracións de pais e nais monolingües en español, xente nova que reproduce máis á perfección –se cabe– a eliminación do noso idioma da crianza dos cativos (salvo excepcións de xente comprometida). Mesmamente a universidade, que sendo un espazo españolizador coma o resto do ensino, supuña –non hai moitos anos– nalgúnhas áreas de coñecemento ligadas ao país (filoloxía galega, historia, económicas) un “espartar” para moita mocidade cara unha concienciación política e a un activismo militante, mudou radicalmente. Mais hoxe isto non é así, e o continuo agromar en canto a participación e activismo cultural, dinamismo estudantil, reivindicación e concien-

ciación na universidade ten murchado progresivamente, e atopamos unha situación cualitativamente diferente: estudantes de filoloxía galega diglósicos nunha ampla maioría, nulo apego ao país, esmorecemento da actividade cultural e da dinámica do asociacionismo estudantil na universidade, menor capacidade mobilizadora das organizacións estudantís e da incidencia no conxunto do estudantado universitario, etc. Dificultades todas, que condicionan en grande medida unha etapa fundamental no desenvolvemento da mocidade galega.

Por outra banda, hai que sinalar que tradicionalmente a mocidade sempre foi catalizadora de novas tendencias e permisiva a respecto da introducción social de determinados fenómenos novidosos na sociedade. Mais este feito agacha actualmente unha homoxeinización cultural na vestimenta, nos gustos musicais, no xeito de relacionárense... Nesta sociedade “moderna”, por poñer un exemplo, calquera tribo urbana (hip-hopeiros, pijos, he-avies, popeiros...) pode atopar o seu espazo sen desentonar nas grandes cadeas de moda.

O feito de se estender os avances tecnolóxicos ou determinados servizos a nivel xuvenil (internet, teléfonos móbiles, mp3, i-pods) induce a que moita xente nova teña a percepción de estar nun nivel social medio por estaren cubertas determinadas “necesidades básicas”, cando o certo é que os indicativos socioeconómicos reflicten que en moitos casos a situación sociolaboral da mocidade (emprego precario e temporal, paro, situación da vivenda...) é moi negativa a respecto das condicións que tiveron que soportar os seus pais.

Existe unha tendencia ao consumismo masivo ou ao individualismo non só no ensino ou no mundo do traballo senón tamén nas relacións persoais (chatear, enviar sms, coñecer xente por internet...) que se ten agravado coa mercantilización progresiva do